

– O mane pradžingai, kai išmokai groti tą kalėdinę dainą, kurią aš dainuodavau vaikystėje, – įsiterpė tėtis. – Tu taip gražiai grojai, kad ji vis skamba mano mintyse, ir dėl jos aš dažniau šypsauisi.

– Dar pamenu, kai neprasytas tuomet norėjau šokti ir dainuoti, nes tu atspėjai mano slaptą norą – kad man po darbo nereikėtų trūsti. Buvau tikrai labai labai laiminga, – į prisiminimus nuklydo mama.

– Aš jaučiausi labai gerai, kai tu atėjai su manim pasikalbėti. Pameni, tada draugai tave pravardžiavo, ir mes kartu ieškojome sprendimo, kaip tai sustabdyti. Buvome nelengva, bet jaučiausi laimingas, kad tu manimi pasitikai, – tėtis jau šypsojosi iki ausų.

Saulius sėdėjo išsizijęs, žiūrėjo tai į besišypsiančią mamą, tai į melialį zvelgiančią tėtį. Tačiau jam vis tiek buvo sunku patikėti tuo, ką jie sako.

– Jūs manot, kad aš moku burti, nes man pavyksta jus pradzinginti?

– Na, nežinau, ar tokie burtai būtų užskaityti magijos mokymoje, – susimąstė tėtis. – Bet mūsų paprastose namuose jie tikrai veikia!

– Taip! Be to, tu moki pradžinginti ne tik mus, bet ir kitus. Ar pameni, kaip padėjai kaimynei parsinešti daiktus iš parduotuvės?

– O kaip priglaudei pasimetusį šuniuką ir visą savaitę juo rūpinaisi, kol atsidado šeimininkai?

– Man atrodo, kad burtams svarbiau ne burtų lazdelė, o gera širdis, – padarė išvadą tėtis.

– Tikrai taip manai? – suabejojo Saulius.

– Taip, esu tuo tikras. O argi ne taip tavo knygoje rašo?

– Gal ir taip. Kazkaip nesu simąsciau. Na gerai, išbursiu jums gabalėlį laimės, užkaisiu skaniausios arbatos...

– Pirmyn jaunuoli! Kaip tik galvojau, kad metas arbatai! – nusijuokė mama, jai atitarė tėtis. Gal tikrai burtai yra kazkur visai cia pat?

Monika S.K.

Burtų burtai

